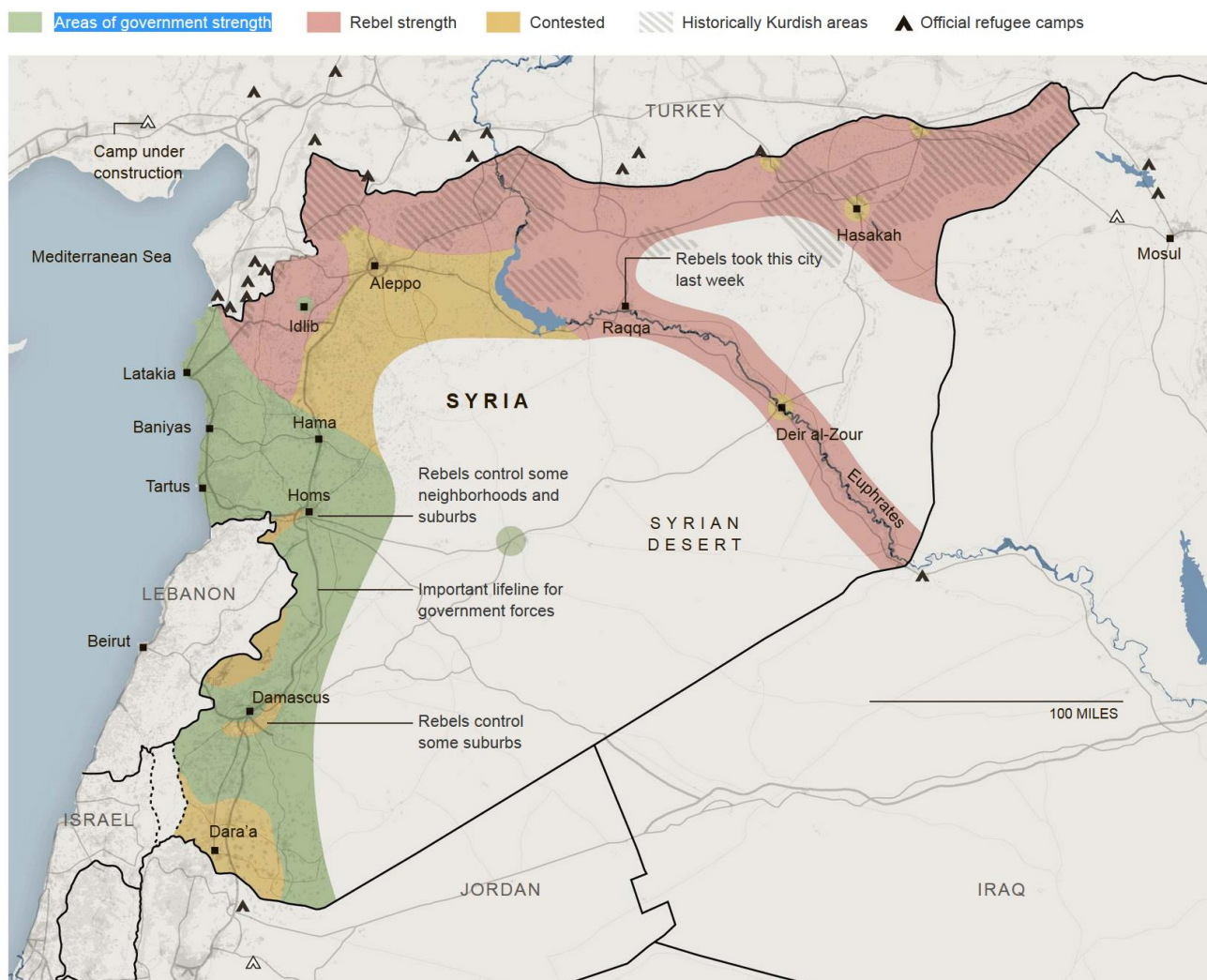

Syriendebatt vintern 2013

sammanställd av Martin Fahlgren

Innehåll

Introduktion	1
Syriendebatt med Kildén-Åsman	2
1. Meningsutbyte på K&Å:s blog	2
2. Kommentarer till "Ett oärligt hantverk"	3
3. Facebook: Debattnivån når nya höjder, förlåt slår nya bottenrekord	5
Syriendebatt mellan Martin Fahlgren och Benny Andersson (från Clarté)	10
Syrien idag och SP	18
Varthän?	19
Syrien efter 2 års inbördeskrig	20
Internationella aktörer	22
Politisk linje i förhållande till upproret	23
Vår solidaritet och uppgifter	25
Lästips	26

Omstridda områden i Syrien. Kartan från *New York Times* 12 mars 2013

Introduktion

Denna artikelsamling innehåller tre delar: 1) En debatt mellan undertecknad och Kildén-Åsman (med sidoblickar); 2) En debatt mellan undertecknad och clartéisten Benny Andersson; 3) ett inlägg – *Syrien idag och SP* – som försöker göra en lägesbestämning av situationen i Syrien och utifrån denna förslå en lämplig revolutionär politik. Den sistnämnda artikeln (som är från mitten av februari och undertecknad av 4 personer) har tidigare bara publicerats internt i Socialistiska Partiet.

Den tändande gnistan till de debatter som redovisas här var en artikelsamling som sammanställdes och publicerades av undertecknad – [Syrien – kommenterad artikelsamling](#). I inledningen till den artikelsamlingen karakteriserade och kritiserade jag såväl den linje som förespråkades av Kildén-Åsman som den som stöddes av FiB/K, KP, Clarté m fl. Det tog skruv.

Kildén-Åsman gick till häftigt motangrepp i en artikel med rubriken [Ett oärligt hantverk](#). De undvek där i stort sett att ta upp de politiska frågor som jag hade försökt resa (förutom att de angrep *Offensivs* linje). I stället gick den främst ut på – vilket också artikelrubriken antyder – att jag på ett ”oärligt” och ”illvilligt” sätt skulle ha beskrivit deras linje. Som man kunde förvänta sig fick de, bl a på Facebook, uppbackning av sådana som stödjer deras linje, men de fick också en hel del mothugg av personer som, även om de inte tog ställning i de politiska stridsfrågorna, ansåg att de använde en dålig och okamratlig debattstil.* Nedan avslutas K&Å-avdelningen med ett kommenterat exempel på hur det kunde låta på Facebook när K&Å:s hejarklack var i farten.

Även den ”andra sidan” som jag kritiserat reagerade – här representerad av clartéisten Benny Andersson. Läsaren kommer säkert att notera att den debatten utmärks av betydligt mer sans och måtta än den med K&Å, vilket kan verka något märkligt, man hade förväntat sig motsatsen. Det bör dock påpekas att det även kom betydligt hätskare kritik från det hållet (ej återgiven här), men även dessa hölls huvudsakligen på ett *politiskt* plan, dvs. de kan inte karakteriseras som personangrepp – de gick ut på att mina politiska ståndpunkter och kritik var felaktiga.

Den sista artikeln i denna samling för inte någon *direkt* polemik mot andra uppfattningar i Syrien-frågan, utan försöker framlägga en politisk inriktning som vi som undertecknat inlägget anser att man bör föra. Någon polemik/kritik mot den texten (som publicerades internt i SP i mitten av februari, dvs för 1,5 månad sedan) har vi tyvärr inte sett röken av – men man kan alltid hoppas att denna offentliga publicering kommer att provocera fram reaktioner, ty utvecklingen i Syrien och revolutionära socialisters förhållningssätt till densamma är för viktiga för att man ska kunna slå sig till ro – frågorna bör stötas och blötas.

Huvudavsnitten nedan har försetts med nyskrivna inledande förklaringar. Dessutom har en kommentar tillfogats (detta anges i texten) och smärre fel (främst stavfel) har rättats till. F ö är texterna oförändrade. Bildmaterialet är dock helt nytt.

23/3 2013

Martin Fahlgren

* Jag fick ett stort antal ebreve som kommenterade artikelsamlingen och K&Å:s reaktioner på densamma. De allra flesta av dessa uttryckte stöd för mina ståndpunkter – inget stödde K&Å. En del av epost-kommentarerna resulterade även i politiska debatter om olika frågeställningar, såsom den med Benny Andersson som redovisas nedan.

Syriendebatt med Kildén-Åsman

En vecka efter publiceringen av [Syrien – kommenterad artikelsamling](#) (10/1 2013) gick K&Å på sin blog till häftigt angrepp mot densamma med [Ett oärligt hantverk](#) (16/1). Nedan redovisas först det kortare meningsutbyte om detta som fördes på K&Å:s blog. Sedan följer en lite utförligare kommentar till blog-attacken, som publicerades 17/1 via epostlistor, men senare också i en kommenterad version under rubriken ”Syrien; en polariserad debatt med bäring på arbetarrörelsen i stort” på webbplatsen ”Anti-imperialistiskt Block!”.** Dokumentation avslutas en kommentar till några Facebook-inlägg som jag uppmärksammades på av en SP-medlem – detta har tidigare enbart spridits via epost till ett ganska begränsat antal personer.

1. Meningsutbyte på K&Å:s blog

Hej!

Att ni uppmärksammar min artikelsamling är givetvis bra, men sättet är det inte. Här kommer några anmärkningar. Fö uppmanar jag läsarna att själva ta del av artikelsamlingen på marxistarkivet.

1) Ni karakteriserar min artikelsamling som ”ett oärligt hantverk”, ni påstår att jag ”medvetet förvränger och förvanskar” era åsikter och att min beskrivning av er hållning till den syriska revolutionen inte kan ”vara annat än medvetet illvillig” (ett annat epitet som används är ”skenhelighet”). Jag anser givetvis inte det, utan min framställning är ett ärligt försök att kortfattat beskriva er uppfattning som jag tolkar den. Om ni hade skrivit att jag missuppfattat vad ni står för, det hade jag kunna acceptera, men att påstå att jag medvetet förvränger och är oärlig, det går över gränsen för en kamratlig politisk diskussion.

Och om nu jag enligt er ”förvrängt” era ståndpunkter, kan det då inte bero på att ni i er bevakning av Syrien, med artikelurval osv, just lämnat utrymme för sådana tolkningar? Eller tror ni att jag är ensam om att uppfatta er linje på det sätt som jag beskriver den?

Jag tror att ert hätska utfall snarare är ett uttryck för att utvecklingen inte tar den riktning som ni hoppats på (utan stämmer bättre med den som Peter W varnade för) och att ni därför känner er alltmer trängda.

2) Ni påstår att jag inte ”behandlar det aktuella läget i Syrien”. Nej, det var heller aldrig avsikten, utan det är en kommenterad artikelsamling som vill redovisa olika ståndpunkter och förhållningssätt som avviker från bl a era.

Jag anser fö att ni inte gjort ett seriöst försök att redovisa och än mindre diskutera mina ståndpunkter och mina resonemang om vad en revolutionär politik innebär för Syriens del. Huruvida det är ”medvetet illvilligt” eller inte låter jag vara osagt.

3) I min artikel betonar jag att det är viktigt att försöka diskutera Syrien och besläktade frågor på ett sansat sätt, inte gräva ideologiska skyttegravar osv. Er artikel visar att ni inte vill sänka tonläget, utan föredrar rallarsvingar. Det leder till hårdare motsättningar, inte till ökad klarhet. Det leder till att personer med avvikande synpunkter tvekar att framföra dem, dvs debatt undertrycks. Det skrämmer också människor både inom och kring vänstern. Jag är inte den första att påpeka detta, men det verkar ni inte bry er om. Mycket tråkigt tycker jag.

Kamratligen MF

* Se <http://aibsweden.wordpress.com/tag/socialistiska-partiet/>

Tillägg (22/3 2013)

Ovanstående besvarade Göte Kildén så här (16 jan 2013 kl. 17:05):

Martin, det är du som i din kommentar, full med spydiga förenklingar och medvetet utelämnande av material, har satt tonen. Ibland kan det vara nyttigt att titta i spegeln och se bjälken i det egna ögat...

Men nu finns vår replik och ”dina kritiska vänsterröster” tillgängliga på nätet för dem som har lust. Våra läsare är själva fullt förmögna att ta ställning. Det behövs ingen mer polemik oss emellan.

Med ”medvetet utelämnande av material” åsyftar uppenbarligen GK att artikelsamlingen inte innehöll några av hans och BÅ:s inlägg. En ganska märklig ståndpunkt, dels därför att artikelsamlingens *uttalade* avsikt var att lyfta fram *andra* uppfattningar än de som K&Å resp. kretsen kring ”Syriensolidaritet” stod/står för, dels därför att artikelsamlingen inte alls försökte smussla undan K&Å:s ståndpunkter, utan innehöll länkar till deras artiklar så att den intresserade lätt kunde ta del om dem om hon/han så önskade. Och så allra sist: K&Å själva har sannerligen inte på sin blog lämnat utrymme för artiklar med kritiska synpunkter på deras Syrien-linje, tex publicerade de inte någon av de som ingick i min artikelsamling, inte heller min inledning till densamma. Varför kräva av andra det som man inte är beredd att göra själv?

2. Kommentarer till ”Ett oärligt hantverk”

Som nog en hel del av er redan vet så har Kildén-Åsman gått till häftigt angrepp mot mig pga min artikelsamling ”Syrien – kommenterad artikelsamling”. Den hittar du här:

<http://marxistarkiv.se/mellanostern/syrien/artikelsamling-syrien.pdf>

Deras svar har rubriken ”Ett oärligt hantverk” och finns här:

<http://kildenasman.se/2013/01/16/ett-oarligt-hantverk/>

Jag har redan skrivit en kommentar till deras blog ... (se ovan).

I detta inlägg som skickas till ganska många personer vill jag lite närmare kommentera deras attack.

Jag har redan fått många positiva kommentarer, så många att jag kan inte besvara dem alla, det skulle ta allt för lång tid, så ni som skickat mig kommentarer får nöja er med detta inlägg. Hoppas att ni inte känner er förbigångna för det.

Jag ska ta upp två aspekter, dels kortfattat om K&Å:s debattstil och sedan lite utförligare om deras ”tunnelseende” som jag tycker utmärkt illustreras av deras artikel. Jag hoppas fö att ni läser min ovannämnda artikel för att få mer kött på benen om vad debatten gäller.

Debattstilen

Tyvärr argumenterar K&Å just på det sätt som jag kritiserade i min artikel, invektiven haglar och de gräver ”allt djupare ideologiska skyttegravar” ... De tar till det grova artilleriet, beskyller mig för ”illvillighet” och för att ”medvetet förvanska” deras ståndpunkter. De vill uppenbarligen inte ha en vettig diskussion utan appellerar till känslor i stället och går till direkta personangrepp. Resultatet blir att de bygger upp en sektaristisk mur kring sig själva. Inom den muren finns dom själva och deras supporters som också hetsar upp sig och vägrar ta sakdiskussion. Ytterst beklagligt. Jag undrar om de själva förstår vart detta leder?

Jag tycker personligen att detta är mycket tråkigt. Jag skulle vilja ha en hård men kamratlig debatt, inte pajkastning. Det som är extra besvärligt med K&Å:s attityd är att den får många att rygga tillbaka. De får avsmak för alltihopa. En stor del av de kommentarer jag fått ger just uttryck för detta. Många känner sig illa berörda. Många skulle vilja protestera, men vågar inte. De vill inte bli utsatta för otrevliga påhopp och därför håller de tyst i stället. Jag hoppas

verkligen inte att det är detta som K&Å vill åstadkomma, för det är mycket skadligt för den lilla vänster som finns idag.

Tunnelseendet

Jag kommer här att ta upp flera exempel på detta.

1) Om Peter Widéns inlägg (som finns med i artikelsamlingen) skriver K&Å:

”I den debatten skrev vi att vi i stort kunde skriva under på nästan allt som Peter Widén skrev men inte hans slutsats att den enda korrekta linjen var att agitera för omedelbart eldupphör och förhandlingar.”

Men vad skrev då PW om just K&Å:s linje i Syrien-frågan. Jo, så här:

”Desto allvarliga att den svenska vänstern tenderar att polariseras mellan förenklade synsätt som bara ser det man vill se... På den andra sidan har vi dem som ser ett folkuppror mot en outhärdlig diktatur och som nedtonar imperialismens, de reaktionära arabstaternas och de sektaristiska religiösa ledarskapens roll. Min mening är att båda dessa grupper överförenklar, försöker se lätta lösningar och därmed går fel... I dag varnar många för att konflikten i Syrien alltmer blivit en sektaristisk kamp mellan de olika religiösa riktningarna. Jag tror att detta är en ganska riktig analys. De kamrater som enligt mej alltför enkelt talar om ett folkuppror vill inte se detta.”

Detta om det som mer direkt gäller K&Å:s inställning. Jag anser att min beskrivning av deras ståndpunkt stämmer väl överens med PW:s, förutom att jag nämner dem med namn och är utförligare när det gäller att påvisa överförenklingar m m.

Detta vill nu inte K&Å kännas vid.

2) K&Å försöker inte att ta upp till diskussion de mer bredare resonemangen i min artikel, dels om massmedias roll och dels mer principiellt om en revolutionär politik för Syrien. I stället tycker de att man skall koncentrera sig på skeendet på plats, dvs man ska rapportera om vad som händer (och med de vinklingar som de tycker är de rätta). Text skriver de (om mig):

”han viftar med citat från Lenin men ingenting har att säga om hur exempelvis de lokala samordningskommittéerna (LCC) i landet arbetar – och strider – i dag.”

(Vad är det för fel med ett [1] Lenin-citat som handlar om proletär internationalism?)

LCC illustrerar de också med följande bild:

Bildtext: Anti-regimdemonstration i Idlib. ”Frihet” står det i kvinnans händer. Foto släppt av stadens Lokala Samordningskommitté, LCC

Uppenbarligen så får de inga ”vibbar” av bilden. Kvinnor ja. Inget fel med det. Men hur är de klädda? Jo, alla täcker inte bara håret utan även ansiktet, utom flickan i högra hörnen och kvinnan till vänster (som har svarta glasögon). För mig är detta en bild som oroar. Jämför med de bilder som vi fick under upproren i Egypten och Tunisien, där de flesta var klädda ungefär som oss*, dvs många av kvinnorna täckte inte ens håret och en minoritet täckte ansiktet. Således: Om bilden ovan är representativ, då säger den oss att islamistisk fundamentalism har betydligt större inflytande i upproret i Syrien än det hade i t ex Egypten. Men uppenbarligen kom K&Å inte ens på den tanken, utan såg att här fanns en fin bild. Detta tolkar jag som ett uttryck för att de har förutfattade meningar, ser det de vill se.

3) K&Å säger att de ”publicerat en rad översättningar av texter om Syrien som skrivits av aktivister inne i Syrien och som **vi anser spegla vår egen uppfattning**”. (min fetstil)

Här säger de rent ut att de gör urval med utgångspunkt från sin egen uppfattning. Det är just ett uttryck för tunnelseende. Om man vill få en allsidig bild av vad som händer i Syrien, ja då måste man även ta del av sådant som inte överensstämmer med den egna uppfattningen. Det försöker marxistarkivet, men inte K&Å. Se f ö avsnittet om massmedia i min ursprungsartikel.

K&Å säger vidare att de publicerat t ex Achcar på sin blogg, bl a ”Elva teser om den uppvaknande islamismen”, fast länken de ger är till marxistarkivet (!):

http://marxistarkiv.se/klassiker/achcar/Achcar-islamismens_uppvaknande.pdf

I själva verket har marxistarkivet publicerat det mesta av Achcar (som f ö inte har samma linje som K&Å) som rör den arabiska revolutionen – det rör sig om över 20 artiklar och böcker. Plus ett stort antal andra texter, t ex ganska nyligen ”Syrien: Grundande av Revolutionära vänsterns avdelning i Dera”:

http://marxistarkiv.se/mellanostern/syrien/Grundande_revolutionar_vanster_Dera.pdf

Denna artikel rekommenderades av Benny Å i ett Facebook-inlägg 11/1 – med hänvisning till en engelsk version. Den hade då funnits på svenska på marxistarkivet sedan 28/12.

I själva verket har marxistarkivet publicerat en massa om den arabiska revolutionen och med denna besläktade frågor, och då inte ur ett så enögt perspektiv som K&Å:s. Se avdelningen ”Aktuella frågor”

http://marxistarkiv.se/diverse/aktuella_fragor.html

Lästips

Se den intressanta texten Chris Harman: ”Profeten och proletariatet” och Gilbert Achcars ”Marxister och religionen – igår och idag”:

http://marxistarkiv.se/religion/Harman-profeten_proletariatet.pdf

http://marxistarkiv.se/klassiker/achcar/Achcar-marxism_och_religion.pdf

3. Facebook: Debattnivån når nya höjder, förlåt slår nya bottenrekord

Kopia på e-brev från Göteborgskamrat (uteslutit namn på avsändare/mottagare – mottagare var en mail-lista):

From: xxxx

To: xxxx

* För att undvika missförstånd kan det vara på sin plats att påpeka att jag med detta givetvis inte vill ha sagt att det är felaktigt med annan *klädsel* än den vi har i ”väst”, utan just det som tas upp i den följande bisatsen, att kvinnorna på bilden täcker ansiktet på ett sätt som förknippas med islamistisk fundamentalism, medan de sekulära inslagen dominerade under upproret i Egypten, liksom i Tunisien. Not tillagd 23/3.

Subject: Att bedriva drev mot kamrater

Date: 16 jan 2013 16:42

Hur hanterar vi att kamrater hängs ut offentligt med krav på avgång? Jag måste säga att det blodhunds beteende som Tim gör sig ansvarig för är oerhört!

Facebook är en del av det offentliga rummet och i nätverket rör sig människor som inte har någon direkt koppling till SP. Att kräva andras uteslutning ur partiet på interna listor är okamratligt, att göra det offentligt...

(Se bifogade bilder)

/Xxxxx

Göte Kildén

Det har kommit frågor om Martin Fahlgrens artikelsamling och kommentar om Syrien på marxistarkiv.se. Benny och jag har lagt ut en offentlig replik på vår blogg:

<http://kildenasman.se/2013/01/16/ett-oarligt-hantverk/>

Ett oärligt hantverk

kildenasman.se

Marxistarkivet är en alldeles utmärkt webbsida med ovärderliga översättningar till svenska av marxismens klassiker och historiska analyser i marxismens tradition.

Gilla • Kommentera • Följ inlägget • Dela • för 4 timmar sedan

Timothy Gibran och Ronny Åkerberg gillar detta.

Visat av 17

Timothy Gibran Fahlgren lägger ut Assadpropaganda som förfalskningen "Dohaprotokollet".... han har valt sida....

för 3 timmar sedan • [Gilla](#)

Benny Åsman Nej Timothy, Martine har inte "valt sida". Han liksom en del andra tror att de "står över" den dagliga reellt existerande kampen och har en "linje" för en "verklig" revolution.

för ungefär en timme sedan • [Gilla](#)

Timothy Gibran ...att sprida Assadpropaganda som han gör med "Dohaprotollet" kallar jag ett ställningstagande... Förfalskningen används flitigt av en hel del...

för 51 minuter sedan • [Gilla](#)

Benny Åsman Som du ser i hans artikel som jag och Göte polemiserar med har MF inte ett ord med om detta s.k. protokoll. Det är uppenbart att han insett att han låtit sig luras och för en så upphöjt objektiv person kostar det på att erkänna sig lurad som en liten parvel som kastar sig över ett tomt kolapapper.

för 47 minuter sedan • [Gilla](#)

Timothy Gibran "Protokollet" gör troligen stor skada på delar av opinionen, och jag vet aktiva RS:are som högljutt åberopar det. Att som MF inte ta avstånd från det efter publicerandet är mycket allvarligt och utesluter honom ur de anständigas krets...

för 37 minuter sedan • [Har redigerats](#) • [Gilla](#)

Skriv en kommentar...

Helena Gillinger

vem är Martian Fahlgren? bias? Har ej läst igenom denna artikelsamling men ska försöka göra det imorgon. Kommentera gärna.

<http://marxistarkiv.se/mellanostern/syrien/artikelsamling-syrien.pdf>

marxistarkiv.se

Gilla • Kommentera • Följ inlägget • Dela • den 12 januari kl. 23:53

✓ Visat av 34

Timothy Gibran Medlem i SP. Driver Marxistarkiv.se. Där finns mycket intressant att läsa men han lägger också ut ren Assadpropaganda som "Dohaprotokollet", en förfälskning som Myrdalarna gör stor affär av. Det utger sej för att vara ett hemligt dokument som nya Koalitionen står bakom och som listar 13 punkter som SNC skulle driva efter regimens fall. T ex att skydda Israels intressen. Fahlgren tillhör en minoritet i SP som inte stöder Revolutionen i Syrien kan man säga. Jag tycker han ska uteslutas.

söndag kl. 00:24 • Har redigerats • Gilla

Göte Kildén Hans egen inledning är ren historieförfälskning när han redogör för Bennys och mina åsikter.

söndag kl. 17:07 • Gilla • 1

Timothy Gibran Släng ut honom...

söndag kl. 17:13 • Gilla

Göte Kildén Bättre att diskutera.

söndag kl. 17:34 • Gilla • 1

Timothy Gibran Nej. han och såna som han stöter bort rätt folk. (Nu är detta ganska internt, men det är min bestämda åsikt. Vi kan ta det på annan plats).

söndag kl. 17:37 • Gilla

Skriv en kommentar...

MF-kommentar:

Ja, vad ska man egentligen säga. Skratta eller gråta? Dom resonerar som stalinister av värsta sort. Det finns inte mycket som är vettigt i meningsutbytet, men här ska jag kommentera det som rör Doha-protokollet.

<http://marxistarkiv.se/mellanostern/syrien/dohaprotokollet.pdf>

Enligt Tim G så är det Assad-propaganda som gjort stor skada. OK, men varför har då inte SNC eller oppositionskoalitionen tagit avstånd från detta? Det är ju inte bara marxistarkivet som publicerat det. Det har publicerats över hela världen. Och varför skulle jag ta avstånd från publiceringen när inte nya fakta eller någon dementi kommit fram?

Lägg f ö märke till att jag i min inledning (läs den!) beskrivit omständigheterna kring publiceringen och lagt in flera brasklappar om dess äkthet – detta i motsats till fibbarna, så ur den aspekten borde väl Tim & Co tycka att vår version är bättre än fibbarnas som inte problematiserar överhuvudtaget. Jag har också bl a via en anhängare till K&Å försökt få en som var närvarande vid Doha-mötet att ge en kommentar (som enligt denna person muntligen förkastat Doha-protokollet), men jag har inte hört något mer om detta från detta håll. Det är tydligen bättre med buskagitation. Och givetvis att hålla sig enbart till den propaganda som sprids av de "rätta" källorna (dvs av K&Å & Co). Allt ifrågasättande är av ondo. Debatt likaså. Enkelriktning ska det vara (de som inte har samma uppfattning som Tim är Assad-anhängare och bör uteslutas). Vart är Tim m fl på väg? Tim är f ö inte medlem i SP.

En annan aspekt på frågan är varför Tim är så angelägen att försvara SNC och den i samband med Doha-mötet nybildade ”Syriska nationella koalitionen av revolutions- och motståndsstyrkor”? Båda domineras av borgerliga och proimperialistiska krafter (och ordförande i den nybildade koalitionen är en islamist, f d imamen Moaz al-Khatib). Dessutom så är dess förankring inne i Syrien omstridd. Borde det inte sitta i ryggmärgen hos en revolutionär marxist att vara misstänksam mot sådana organisationer?

Sedan är Benny Åsmans argumentation minst sagt märklig. Dels påpekar han att jag inte ”med ett ord” nämner Doha-protokollet i polemiken mot dem. Men varför skulle jag göra det, det är ju bara en futtig detalj i det stora hela, en detalj som har mycket litet att göra med den principiella frågan om hur man ska förhålla sig till Syrien-upproret? Sedan skriver han:

”Det är uppenbart att han [dvs jag MF] insett att han låtit sig luras och för en så upphöjt objektiv person kostar det på att erkänna sig lurad som en liten parvel som kastar sig över ett tomt kolapapper.”

Ja, Benny är duktig på att formulera sig fyndigt. Men inte desto mindre så är detta bara struntprat. Han vet inte vad han talar om. Som jag påpekat ovan så är frågan om Doha-protokollet fortfarande öppen. Och i motsats till Benny, som har väldigt svårt att erkänna när han gjort en tabbe och som är väldigt snabb på att hoppa på andra med giftiga angrepp, så kommer jag villigt att redovisa uppgifter som visar att Doha-protokollet är en förfalskning – när jag får tillgång till sådana. Jag är ute efter att få fram korrekt information och fakta, inte att sitta i en bunker och försvara min ära, vilket verkar vara en central fråga för K&Å. Och jag kommer inte det minsta att beklaga publiceringen av Doha-protokollet om det till slut skulle visa sig vara en förfalskning. Jag skulle i stället se det som ett exempel på desinformation som förekommer i hårda konflikter. Även det anser jag tillför väsentlig information till förståelsen. Likaså så tyckte jag att publiceringen på marxistarkivet var riktig, eftersom den gällde en fråga som det var viktigt att få svar på, och då inte bara för oss här i den svenska ankdammen, utan även för de som kämpar i Syrien. Men för Tim, Benny m fl som ser sig själva som förespråkare för Upproret så är inte sådant intressant.

Lägg f ö märke till att jag i min polemik med K&Å (i inledningen till artikelsamlingen) har ett speciellt avsnitt om svårigheterna att få säkra uppgifter under krig och i synnerhet inbördeskrig, en annan fråga som K&Å avstått från att diskutera. Jag har också tagit upp frågan innan dess (länkar finns i artikeln).

Tyvärr för Benny och Timothy så ser jag inte Tims försäkran om att Doha-protokollet är en förfalskning som en särskilt trovärdig källa, eller rättare sagt han är ingen källa alls.

Meningsutbytet mellan Tim och Benny tyder på att de håller på att utveckla ett utpräglat sektbeteende. Jag beklagar det djupt.

F ö tycks Tim G ha fått Doha-protokollet på hjärnan. I ett inlägg i SP:s Facebook-sida 29/1 skriver han följande:

”Jag är inte otrevlig mot folk i allmänhet, men mycket upprörd över att SP-folk sprider Assadpropaganda när regimen i Syrien massmördar ett närmast obeväpnat folk...”

Jag tycker att den ende person i SP som lägger ut Assadpropaganda (Dohaprotokollet) [= undertecknad] minst ska riskera en skarp varning. Kanske uteslutning.”

Så ser alltså Tim G på yttrandefrihet, dokumentation, demokrati etc: Publicera inte något som är negativt beträffande borgarna i SNC och samordningskommittén. Om Tim är så övertygad om att protokollet är en förfalskning så borde han – i stället för att bli upprörd av publiceringen – anstränga sig för att få fram fakta som verkligen visar detta, dvs att Doha-protokollet verkligen är en förfalskning – lämpligen i form av en dementi från de som påstås stå bakom detta. På så sätt skulle Tim göra nytta. Nu demonstrerar han bara avigsidorna hos delar av vänstern – intolerans, sekterism ...

Tim avslutar sin sista kommentar (se ovan) med orden:

”han [dvs. undertecknad] och såna som han stöter bort rätt folk”

”Rätt folk” är således sådana som stödjer den ”linje” som Tim står för, är för censur av andra uppfattningar och förespråkar uteslutning av sådana som har fräckheten att öppet framföra andra åsikter, sådant som han anser vara ”Assadpropaganda”. Vilken typ av människor är det egentligen Tim vill vinna? Okritiska jasägare? Med Tims inställning bygger man en sekt, inte en levande revolutionär organisation.

Martin F

Syriendebatt mellan Martin Fahlgren och Benny Andersson (från Clarté)

Efter den affekterade debatt som förts med Kildén&Åsman så kan det vara uppfriskande att ta del av ett lite mer sansat meningsutbyte. Det initierades genom publiceringen (10 januari 2013) av artikelsamlingen om Syrien på marxistarkivet:

<http://marxistarkiv.se/mellanostern/syrien/artikelsamling-syrien.pdf>

Diskussionen fördes via epost 10/1-11/1, dvs innan K&Å kom med sin attack (16/1). Till den ursprungliga debatten har tillfogats en kommentar från Benny om diskussionen med K&Å (från 17/1).

Denna debatt har tidigare publicerats via epostlistor samt på webbplatsen "Anti-imperialistiskt Block!":

<http://aibsweden.wordpress.com/debatt-inom-vanstern/>

Date: Thu, 10 Jan 2013 15:13:55 +0100

From: benny andersson <benny-andersson@comhem.se>

Intressant. La ut det på vår lista också. Inte för att det spelar stor roll, men du gör det väl enkelt för dig när du karakteriserar debatten och klumpar ihop oss/Clarté med det du kallar "maoistlägret", vars syn du sedan beskriver på ett karikerande sätt. Jag tycker nog att vår inställning, som den t ex kommer till uttryck i våra ledare i frågan, är mer nyanserad. Jag gillade exempelvis också Peter Widéns artikel. Men samtidigt gillar jag Mathias Cederholms ledare i senaste Clarté, särskilt för att den pekar ut vår egen regerings agerande och därmed ställer en politisk kampfråga "på hemmaplan".

Benny A

Date: Thu, 10 Jan 2013 16:39:59 +0100 (CET)

From: Martin Fahlgren <martinf@m-fahlgren.com>

Det är möjligt att Clarté som organisation är mer nyanserad än de övriga som ingår i den "krets" som jag talar om, men jag tycker nog t ex att Stefan L mycket väl passar in i det sällskapet. Eller menar du att Clarté inte alls lutar åt Syriensolidaritet-linjen? Sedan finns det givetvis även folk med olika ståndpunkter inom FiB/K och r-arna.

Att Clarté klumpas ihop med FiB/K och r med motiveringen "samtliga dessa har sina rötter i 1970-talets svenska maoism" borde väl inte vara kontroversiellt. Så är det ju (f ö så finns också SKP med på ett hörn, dvs Moskva-kommunisterna).

Det faktum att Clarté m fl har maoistiska rötter betyder inte att alla medlemmar/sympatisörer fortfarande är maoister, men å andra sidan har man heller inte (förutom r-arna) uttryckligen brutit med maoismen. I vilket fall som helst finns helt klart kvar en del "tänkande" kvar från maoisttiden. En viktig sådan aspekt är synen på enhetsfronter som fortfarande många står för. En annan aspekt, som hänger samman med synen på enhetsfronter, är den principiella synen på huvudmotsättningar (som jag inte alls är överens om – se tidigare artiklar om Kina och mina artiklar om DFFG som finns på marxistarkivet). Denna syn på huvudmotsättningar har också betydelse för hur man ser på Syrien-konflikten.

Att jag skulle ha karikerat Syriensolidaritet-linjen, det anser jag inte: Det är så jag uppfattar den. Sedan kan det ju uppfattas som en karikatyr pga ordval och att jag försökt plocka ut det som jag anser vara kärnan i det hela och kortfattat formulera det. Jag är f ö övertygad om att även Kildén & Åsman tycker att jag är raljerande när jag beskriver deras linje, men även den redogörelsen anser jag vara ett ärligt försök att redovisa det väsentliga i deras ståndpunkt.

F ö så bör du (ni) lägga märke till att jag kritiserar det som jag uppfattar är överdrifter i polemiken från båda sidor, liksom att jag kritiserar den hållning som vissa intog i samband med stoppandet av mötet vid Socialistiskt Forum (se not 9).

Personligen tycker jag att det skulle vara intressant med en principiell debatt om hur man bör förhålla sig till uppror av Syrien-typen. Jag menar – se särskilt avsnittet ”Några politiska riktlinjer” – att man måste kunna ha mer än en tanke i huvudet, att det är felaktigt att i en komplex konflikt som den i Syrien inskränka sig till EN aspekt, vilket både Syriensolidaritet och K&Å gör (hos de förra är det Syriens oberoende och imperialismens konspirationer som man fokuserar på, hos de senare det blinda stödet till upproret).

Man måste inse att upproret inte är ett beställningsverk från USA & Co, att upprorsmännen inte är betalda imperialistagenter el. dyl., utan att upproret verkligen är ”folkligt”, att det har rötterna i motsättningar i Syrien. F ö så kommer alltid uppror att bli mer eller mindre komplexa – det finns inhemska reaktionärer och imperialistiska krafter kommer alltid att försöka påverka utvecklingen på olika sätt – upproret blir inte mindre verkligt eller mer orättfärdigt för det.

Om det vore så att ett uppror upphör att bli legitimt därför att utländska makter lägger sig i, ja då kommer aldrig uppror att bli rättfärdiga. Problemet för revolutionärer är inte att döma uppror utifrån sådana kriterier, utan att utforma en politik som motverkar de reaktionära krafterna och stärker de revolutionära, dvs leder framåt.

Mitt resonemang i avsnittet om ”politiska riktlinjer” försöker ta itu med det problemet. Det är en viktig diskussion som borde föras, men som debatten har förts hittills så har den inte ens närmat sig en sådan nivå, utan mer liknat böneutropare som mässar trossatser än ett tagande och givande av argument.

Med vänlig hälsning
MF

Date: Thu, 10 Jan 2013 17:08:37 +0100

From: benny andersson <benny-andersson@comhem.se>

Ja vi är mer nyanserade, åtminstone som jag och clartéred. uppfattar det. Problematiskt att använda 70-talets raster när man ska gruppera folk och ställa motsättningar idag, fyrtio år senare. Men det är inte viktig fråga, praktiken får visa vad som är sant här.

Håller också med om det mesta du skriver om upprorets rötter och att situationen är komplex. Men om man är ense om det blir de verkliga problemen konkreta och gäller avvägningen mellan olika aspekter (stöd åt rättfärdiga revolutioner och kamp mot imperialismen). Så här skriver du t ex:

Om det vore så att ett uppror upphör att bli legitimt därför att utländska makter lägger sig i, ja då kommer aldrig uppror att bli rättfärdiga. Problemet för revolutionärer är inte att döma uppror utifrån sådana kriterier, utan att utforma en politik som motverkar de reaktionära krafterna och stärker de revolutionära, dvs leder framåt.

Jag håller med om den första meningen. Men sedan tycker jag att du smiter undan bakom luddiga/allmänna formuleringar. Uppgiften är inte bara att hitta sätt att stödja de genuint revolutionära krafterna utan också att motverka imperialistisk inblandning och att föra kampen mot imperialismen framåt. Och i komplexa situationer som i Syrien kan det problemet – om det alls kan lösas – bara lösas konkret.

Hälsar,
BennyA

Date: Thu, 10 Jan 2013 18:09:36 +0100 (CET)

From: Martin Fahlgren <martinf@m-fahlgren.com>

Om du läser min inledning så ser du att jag även tar upp aspekten att motverka imperialistiska krafter. Det ligger ju f ö i hela klasskampsperspektivet, att bevara de revolutionära krafternas oberoende gentemot alla borgerliga krafter. Se t ex början av det långa citatet från Trotskij-artikeln, som inleds med meningen

”En central uppgift måste vara att försöka bygga en revolutionär rörelse som är politiskt oberoende av borgerliga krafter och inte minst av imperialismen ...”

Att det i praktiken uppstår problem är oundvikligt, men min poäng är att man inte kan ta avstånd från ett uppror därför att imperialister lägger sig i och försöker ”kidnappa” det (som SKP säger i det uttalande som citeras i en not i min inledning). Om man gör det så underlättar man bara för imperialisterna att ta över. Vi kan inte säga åt dem som satt igång ett uppror och är beredda att offra sitt liv för att segra att ”vi stödjer inte er därför att imperialister och reaktionärer försöker ta över”. Då stärker vi bara de reaktionära krafterna.

Och f ö så har alltid motståndare till revolutionära omvälvningar använt den typen av argument. Tag ryska revolutionen t ex, där reaktionärerna hävdade att bolsjevikerna gick tyskarnas ärenden. Och i viss mening så hade ju reaktionärerna rätt – objektivt sett gynnade bolsjevikernas politik, åtminstone på kort sikt tyskarna (östfronten försvagades). Det betyder inte att det var felaktigt av bolsjevikerna att göra revolution.

Som revolutionär så får man aldrig ställa sig på förtryckarnas sida, även om ett uppror kommer vid fel tillfälle, eller om reaktionärer försöker utnyttja det i egna intressen. Tag t ex försöken av vissa förtryckta folk att utnyttja situationen under 2:a världskriget – såsom irländarna – för att frigöra sig. Var det korrekt att gå emot irländarna därför att Storbritannien slogs mot nazisterna? Eller tag de händelser som åtminstone fick mig att bryta med maoismen i början av 1970-talet – kinesernas stöd till reaktionärerna vid upproren i Sri Lanka, Östpakistan (Bangla Desh) osv – se ”Debatt om Kinas utrikespolitik”:

http://www.marxistarkiv.se/sverige/mlk/MLK-kina_all.pdf

Min grunduppfattning är att man alltid måste stå på de förtrycktas sida, att man aldrig får ta ställning för reaktionärerna.

Detta utesluter givetvis inte att man om möjligt försöker förhindra uppror som man är övertygad om inte kan vinna. I fallet Syrien, där upproret redan startat, så betyder det att man försöker stödja och stärka de revolutionära krafterna, även om det kan vara svårt. Även om man misslyckas så har man då åtminstone inte befläckt sina händer och förhoppningsvis lagt en grundval för framtida segerrika revolutioner (ideologiskt, politiskt osv).

Den linje som Syriensolidaritet står för betyder i praktiken att man inte vill veta av upproret – att man säger ”Stopp där, ni får inte försöka störta Assad, i alla fall inte just nu, därför att det bara kommer att gynna imperialisterna.” osv.

Det kan givetvis emottas positivt av de som av olika anledningar inte stödjer upproret, men bland de som deltar i detsamma så ses det som knivhugg i ryggen.

Det är detta som mitt resonemang om vad en revolutionär politik innebär i fallet Syrien försöker greppa: En revolutionär politik i en komplex situation.

Och så återigen om maoism-klassificeringen. Jag förstår egentligen inte varför så många som har ett maoistiskt förflutet är så känsliga för den frågan. Självklart så har det betydelse – det gäller den ideologiska och politiska skolningen som givetvis lämnar avtryck så länge som man inte gjort en grundlig uppgörelse med det hela. Och det har inte ens r-arna gjort (trots att de bröt med maoismen – men de återföll i stället till en mer traditionell stalinism, influerad av bl a Albanien). Det är väl ingen tillfällighet att just FiB/K, r-arna och Clarté har liknande ståndpunkter i en hel del frågor. Det har givetvis med historien att göra. Det påverkar inställningen i en hel del frågeställningar. Hur många av er stödjer t ex Trotskijs teori om permanent revolution eller kritiken mot teorin om socialismen i ett land? Eller synen på folkfronter (trotskister är emot sådana)? Eller synen på huvudmotsättningar? Eller för att ta en svensk fråga, synen på DFFG – se på recensionerna av Kilanders bok så ser man tydligt hur gamla historiska tråtar fortfarande lever:

http://marxistarkiv.se/sverige/fnlroelsen/recensioner-debatt-vietnam_var_nara.pdf

Även i frågor som synen på Pol Pots Kampuchea så finns det folk inom särskilt FiB/K som inte vill göra upp med detta.

Att skylla allt på traditioner är dumheter, men att förneka att de spelar roll är att blunda för verkligheten.

Med vänlig hälsning
MF

Date: Thu, 10 Jan 2013 21:08:38 +0100

From: benny andersson <benny-andersson@comhem.se>

Ok jag läste slarvigt. Du tar upp båda aspekterna (att stödja revolution och att bekämpa imperialismen), absolut. Men jag tycker fortfarande att du smiter ifrån de konkreta problemen genom att mest prata om allmänna principer. Frågan är om – eller hur långt – såna principer kan vägleda oss i de fall vi diskuterar.

Ta den första, att som du skriver alltid stödja revolutionära rörelser osv. Vad innebär det mer än att man inte ska bekämpa dem och framställa dem som agenter för imperialismen var gång läget är komplicerat?

Folkliga uppror sker ju oftast spontant, det den politiska vänstern kan göra är att försöka leda dem i den för folket bästa riktningen. Att stödja upproret i Syrien kan idag kanske också ta den form som Peter Widén beskriver:

”Jag är övertygad om att den typ av krig vi idag ser för varje dag allt mer gör kampen till en sektarisk kamp. I en spiral av våld, lidande och hämndbehov drivs det syriska samhället mot avgrunden. Självklart finns det riktningar som vill ha icke-sektariska demokratiska lösningar. Vad dessa riktningar behöver är slut på den nuvarande våldsspiralen. Socialistiska vänsterkrafter bör välkomna varje initiativ till vapenvila.....osv”

Vad skiljer den linjen ifrån att ta avstånd ifrån den linje som upprorets ledning verkar att ha slagit in på och hålla fast vid? Dvs ifrån att hävda att den de facto existerande ledningen för upprorsfronten, som såvitt jag vet är minst lika lite inställda på förhandlingar som Assad-regimen är, i praktiken för det syriska folket, inklusive dess folkliga revolution, mot

avgrunden? Om det inte finns ngt som skiljer, vad är det då som skiljer den ifrån Syrien-solidaritets?

Annat än den sistnämndas tillrättalagda beskrivning av upproret och dess rötter? Motsättningen mellan att stödja eller bekämpa en revolution faller samman på allmän tesnivå, så snart man tillåter sig att tänka tanken att det kan vara riktigt att kritisera revolutionära rörelsers ledning och riktning, t ex genom att hävda att fortsatt militär kamp i vissa lägen är kontra-produktiv eller t o m kontrarevolutionär.

Därav följer att jag också anser att alla de exempel du räknar upp måste avgöras konkret, från fall till fall. I den ryska revolutionens fall var det enkelt; i alla fall om man anser att världskriget var reaktionärt från alla de krigförande parternas sida och att uppgiften var att vända vapnen mot de egna förtryckarna. Betydligt svårare i det irländska fallet. Men jag passar i frågan hur jag anser att man skulle ha ställt sig eftersom jag då skulle behöva gå i detalj och troligen läsa in mej lite mer på det fallet.

Poängen är hursomhelst att jag – bortsett från retorik och bakomliggande analys – undrar vad som i praktiken skiljer alla de som med olika argument hävdar att en vapenvila följt av förhandlingar är det som bäst tjänar Syriens folk i rådande läge?

Den verkliga motsättningen verkar snarare gå mellan alla som omfattar någon av ovanstående åsikter och de som vägrar att kritisera upprorets nuvarande politik av fortsatt militär kamp och avvisande av förhandlingar och som också antingen välkomnar imperialistisk intervention, eller tonar ner riskerna för och/eller med en sån.

Slutligen, visst har bakgrund och traditioner betydelse. Men i det här fallet kan man diskutera hur stor? Det är nog lätt att övervärdera enhetligheten hos de man betraktar utifrån och kanske ser som sina motståndare i åtminstone vissa frågor. Hursomhelst tänker jag släppa den frågan eftersom jag inte anser den vara särskilt intressant. Varför någon anser ngt (dvs den idé-historiska context of discovery) har alltid intresserat mig mindre än de argument han/hon har för att rättfärdiga sina åsikter (det mer filosofiska context of justification).

Hälsar,
BennyA

Date: Thu, 10 Jan 2013 22:21:17 +0100 (CET)

From: Martin Fahlgren <martinf@m-fahlgren.com>

Givetvis smiter jag delvis ifrån de konkreta problemen i den meningen att jag inte med säkerhet kan säga vad som bör göras. Däremot så menar jag att man måste utgå från principer och det är dessa som jag försöker slå fast.

Som jag skriver i artikeln så är jag i stort sett överens med Peter Widén, vilket bl a betyder att jag anser att det nog vore bäst att få till stånd en vapenvila för att få stopp på våldsspiralen. Det bör man också säga åt de som man har kontakt med bland syrier.

Dessutom bör man framföra åsikter om sådant som (dvs kritisera) självmordsbombare, mord på fångar, överhuvudtaget sekteristiskt våld, liksom andra fundamentalistiska tendenser osv (se artikeln). Man bör också kritisera den borgerliga ledningen (SNC & Co), dess relationer till imperialismen osv. Men vi kan inte göra så mycket annat än att framföra våra åsikter och hoppas att de tas emot positivt. Vänsterns svaghet gör att vi har mycket små möjligheter att överhuvudtaget påverka utvecklingen.

Frågan inställer sig då: Hur förhåller vi oss om de inte bryr sig om vår kritik och våra ståndpunkter? För mig så kan man ändå inte ställa sig på Assads sida, utan måste principiellt stödja

upprorssidan, dvs de progressiva, sekulära bland dem. Så mycket mer än uttalanden, i artiklar osv kan vi inte åstadkomma. Och om det går åt helvete – om revolutionen hamnar i avgrunden – så tror jag ändå att en sådan principiell hållning vinner i längden, i vilket fall är det enbart så som vi kan bidra till att skola såväl oss själva som de i arabvärlden som lyssnar på oss. Alternativet att ta avstånd från upproret är värre och förhindrar att vi kan påverka överhuvudtaget – i stället förknippas vi med diktaturregimen.

När det gäller Assads regim så är det helt klart att det är en blodbesudlad diktatur och har varit så länge – se Aron Lunds bok om Syrien. Och inte har det blivit bättre, nu då man visat stor hänsynslöshet och bombat och bombarderat bostadsområden, låtit milis gå bärsärkagång osv. Att också jihadister bland upprorsmännen visat stor brutalitet gör inte saken bättre, men att Assads armé och säkerhetsstyrkor är de värsta syndarna är klart – de har helt enkelt haft större vapenresurser.

Uppriktigt sagt så är jag pessimistisk när det gäller Syrien. Den troligaste utvecklingen är att våldet fortsätter att eskalera. Och även om Assad störtas (det tror jag är oundvikligt på sikt), så kommer splittringen att fortsätta. Risken är stor att landet ”balkaniseras”, dvs delas upp i efter etniska och andra majoritetsförhållanden. Förmodligen så kommer heller inte imperialisterna att göra något för att stoppa en sådan utveckling – ett uppsplittrat Syrien är ur deras perspektiv att föredra framför ett Syrien som domineras av fundamentalistiska muslimer à la talibanerna – vilka håller på att stärka sina ställningar.

En del uttalanden från ledande personer i USA tyder på att man vill ha en sådan utveckling.

Med vänlig hälsning

MF

Date: Fri, 11 Jan 2013 17:14:49 +0100

From: benny andersson <benny-andersson@comhem.se>

Din viktigaste slutsats (eller en av dem) verkar vara:

”Alternativet att ta avstånd från upproret är värre och förhindrar att vi kan påverka överhuvudtaget – i stället förknippas vi med diktaturregimen.”

Men finns det inte en tredje möjlighet här: att fortsätta ta avstånd från Assadregimens diktatur (dvs att stödja syriernas rätt att göra revolution mot den och kräva demokrati), samtidigt som man kritiserar revolutionens nuvarande ledning och kompromisslösa inriktning? Särskilt om man delar ditt pessimistiska, men tyvärr realistiska, perspektiv på den framtida utvecklingen.

På så vis kan vi kanske göra något mer än att slå vakt om våra ”rena händer” inför eftervärldens eventuella dom. Vi kan bilda opinion som påverkar vår egen regerings politik i frågan och därmed möjliga internationella påtryckningar som stödjer vapenvila, fred och en förhandlingslösning, och samtidigt respekterar Syriens oberoende och rätt att avgöra sitt eget öde. Och som därmed också utgör ett reellt hinder för de imperialister i USA och annorstädes, liksom de reaktionära Arabregimer, som verkar för en utländska militär intervention på rebellernas sida.

På så vis skulle vi kunna göra egna insatser som påverkar – i linje med den proletära internationalismen – och förena ett kritiskt stöd till revolutionen – med verklig kamp emot imperialismen.

Eller är det bara ordlekar i dina ögon??

Beträffande perspektivet, så vill jag tipsa om den här artikeln, om du nu inte redan har läst den. Inte så djuplodande kanske, men tyvärr antagligen trovärdig i sina farhågor:

<http://www.independent.co.uk/voices/comment/syria-is-many-conflicts-rolled-into-one-it-is-also-at-the-centre-of-two-regional-struggles-8433199.html>

Slutligen: Det finns många bland oss i "maoistlägret" som inte känner till hur er del av vänstern diskuterar, och jag instämmer absolut i din tanke att vi bör sträva efter en vettig och sakinriktad diskussion i både den här och i andra frågor. Därför har jag tipsat om din/arkivets artikelsamling på vår/Clartés interna lista. Kan jag också lägga ut vår diskussion där? Jag inbillar mig att den kan ha ett visst allmänintresse och att den därtill kan slå sönder en del fördomar och förenklade uppfattningar som förekommer i "vårt läger".

Hälsar,
BennyA

Date: Fri, 11 Jan 2013 18:22:46 +0100 (CET)

From: Martin Fahlgren <martinf@m-fahlgren.com>

1) Visst kan och bör man kritisera revolutionens (borgerliga) ledning, samtidigt som man tar avstånd från Assads diktatur. Problemet som jag ser det är att många – inom det som jag betecknat som med "rötterna i maoismen" – inte gör det sistnämnda.

2) Jag är helt för en linje i proletära internationalismens anda, vilket innebär stöd till de verkligt revolutionära krafterna (och givetvis även ansträngningar att upprätta förbindelser med sådana) samt kamp mot imperialismen och de reaktionära arabregimerna. Vi är alltså i princip överens om detta. Däremot verkar vi inte vara överens om vad det innebär i praktiken.

3) Du kan lägga ut vår diskussion om den hålls internt i Clarté (men se helst till att diverse stavfel rättas till). Däremot så vill jag inte att den ska bli allmänt tillgänglig. Inte så att jag inte står för mina åsikter, men jag vet att det kan vara viktigt hur man formulerar sig för att undvika onödiga missförstånd. Eftersom vårt meningsutbyte, åtminstone från min sida, skett "i språnget" så har jag inte heller lagt ner någon större energi på att formulera mig precist och genomtänkt.

Men f ö – shoot.

Med vänlig hälsning
MF

Följande är en kommentar till meningsutbytet mellan K&Å och MF

Date: Fri, 17 Jan 2013 18:40

From: benny andersson <benny-andersson@comhem.se>

Har snabbläst. Håller med om debattstilen. Ju mindre vänstern blir, desto mer inåtvänd och aggressiv i sina interna debatter, verkar det som. Bra att du inte faller i den fällan!

I sakfrågan verkar K&Å bygga hela sitt försvar på tesen att det är omvärldens uteblivna och helhjärtade stöd för den syriska revolutionen som utgör orsaken till att denna revolution alltmer faller i armarna på religiösa sekterister.

En märklig tes, som liknar skrivbordkonstruktion och sofisteri. Är det inte så att de två först menade att den syriska revolutionen var helt igenom (el nästan) "ren" och att man nu, när evidensen blir allt starkare för att de de facto hade fel, söker undvika att erkänna detta genom att skylla revolutionens allt starkare sekteristiska inslag på det uteblivna stödet utifrån. Dvs på

alla som inte omedelbart omfattade deras egen linje? Verkar vara högst osannolikt. Om stödet utifrån (från vilka, om det skulle ha gjort verklig skillnad? Trupper el flyg el vapen från västimperialismen?) var/är så viktigt tyder det på att stödet inifrån den egna befolkningen inte är tillräckligt starkt. Dvs visar på situationens komplicerade natur där stora grupper (minoriteterna särskilt) fortfarande stöder Assadregimen av rädslan för vad som annars ska komma. Dessutom blir deras ursprungliga tes (om den nu var ungefär så jag beskrev den) omöjlig att falsifiera. Har vi fel så visar det bara att vi har rätt.

I senaste numret av *Blätter für deutsche und internationale Politik* (1/13) finns intressant artikel som heter: "Der syrische Bürgerkrieg und der Hass auf die Alawiten" av Florian Bernhardt. Har tyvärr inte skanner där jag sitter, men den kan beställas (köpas för några euro) på *Blätters* hemsida.

Hälsar,
BennyA

Medlemmar i islamistisk brigad i staden Deir el-Zour. Flaggorna representerar al-Nusra-fronten.

Syrien idag och SP

Introduktion

De flesta av de olycksbådande utvecklingstendenser som beskrivs i den följande artikeln (som färdigställdes 8/2) har fortsatt att förstärkas.

Levnadsförhållandena blir allt svårare.

Krigets offer blir allt fler. Aktuella siffror (de som vi gav i artikeln anges inom parentes): över 70 000 (60 000) döda, över 1,1 miljon (600 000) i landsflykt* och över 2,5 miljoner (2 miljoner) är internflyktingar – andra källor anger närmare 4 miljoner.

Den politiska, etniska/religiösa och militära splittringen fördjupas.**

Ett aktuellt exempel på de politiska motsättningarna inom oppositionen är valet av en amerikansk (!) akademiker/affärsman – Ghassan Hitto – till ”premiärminister” i den syriska oppositionens interimregering. Valet av Hitto skedde med uppbackning av det Muslimska brödrskapet (som är den starkaste fraktionen) och mot den ”liberala” fraktionens vilja. Det ledde till att flera nyckelpersoner i Syriens nationella koalition (SNC) lämnade, däribland vice ordföranden Soheir Atassi och talesmannen Walid Al Bunni.

Martin F 23/3 2013

* Uppgiften härrör från FN-rapport 20/3 2013. Av dessa fanns helt naturligt de flesta de i angränsade länder: Jordanien 420 000, Libanon 371 000, Turkiet 260 000 och Irak 117 000. Utanför det direkta närområdet står Egypten för det största flyktingantalet: 43 000.

** Den 21 mars 2013 höll Utrikespolitiska institutet (UI) en paneldebatt under rubriken ”Syrien efter två års revolt”, med sakkunniga på skilda aspekter av Syrien-konflikten. Där deltog bl a Hans Blix (tidigare utrikesminister, chef för vapeninspektörernas i Irak innan den amerikanska invasionen m m), syrienkännaren Aron Lund och statsvetaren/journalisten Rima Haro (med bakgrund i Syrien). Debattledare var Per Jönsson (redaktör på UI). Den tar upp många aktuella frågeställningar som rör Syrien. En videoupptagning finns på UI:s hemsida, se <http://www.ui.se/play>

Här följer artikeln

Denna text är författad på uppmaning av SP:s VU. Avsikten är att ge en ”lägesrapport” om Syrien och formulera riktlinjer för den politik som vi anser SP bör driva. Texten gör inte anspråk att täcka alla aktuella frågeställningar, i synnerhet inte sådana där vi tror att det inte råder några större meningsskiljaktigheter, t ex beträffande Assad-regimens karaktär och brutalitet. Texten behandlar heller inte Syriens ekonomiska, politiska, sociala och religiösa historia, där givetvis upprorets orsaker står att finna. En sådan analys skulle kräva både tid och plats som det här inte finns utrymme för – sådana bakgrundsartiklar borde följande vara lämpliga för såväl *Röda Rummet* som *Internationalen*.

Vi tycker att PS-resolutionen ”Assadregimen måste bort!” (från 25/1) är OK.¹ Problemet är att det verkar som om alla säger sig vara överens med densamma. Hur kan det då komma sig att motsättningarna är så stora i partiet? Det beror nog på att den är så allmänt hållen att alla kan läsa (tolka) den på sitt eget sätt, genom att lägga olika tonvikt vid olika aspekter.

I detta inlägg försöker vi främst upp sådant som vi misstänker eller vet att det råder meningsskiljaktigheter om. Texten försöker också konkretisera politiken på flera områden, genom att ge exempel på sådant som vi anser SP (tillsammans med FI) borde ta itu med. Vi tar vidare upp den aktuella situationen i Syrien, vilken vi uppfattar som mycket kritisk för stora delar av befolkningen i ett land som har befunnit sig i ett tillstånd av inbördeskrig i två år.

Stig Eriksson, Martin Fahlgren, Anders Hagström, Peter Widén [8/2 2013]

Varthän?

Vi tror inte att det inom vårt parti finns någon motsättning när det gäller början av de regimkritiska protesterna i Syrien. De måste ses som en del av ”den arabiska våren”, där berättigat missnöje med korrumperade och maktfullkomliga regimer exploderade i folkliga massprotester.

Men dessa protester sker inte i ett vakuum. Det finns i varje land en konkret historia och konkreta förhållanden, som är unika. I Syrien har vi ett land uppsplittrat i religiösa och etniska fraktioner. Ett land där regimen hämtat sin kader från den alawitiska minoriteten och där våldsam repression mot den sunnitiska majoriteten är i färskt minne hos alla. Vi tänker speciellt på hur en folkresning slogs ner av den nuvarande Assads fader med upp mot 20 000 dödsoffer som resultat (februari 1982 i staden Hama). En intressant jämförelse kan göras med Irak där sunniterna var i minoritet och där Saddam Hussein baserade sig på dem och höll den shiitiska folkmajoriteten nere.

Att denna verklighet av etnisk och religiös splittring har en oerhörd betydelse för hur konflikten i Syrien utvecklar sig är givet.

Tyvärr kan vi se hur den sekteristiska splittringen ökar. Att den nuvarande konflikten började som en del av en regional demokratisk strävan betyder inte att det är så idag. Det ökade sunnifundamentalistiska inflytandet på ”oppositionssidan” gör att många kristna ser Assad-regimen som det mindre onda. Och de kan idag peka på hur Saddamregimens fall i Irak inneburit en katastrof för dem. Sanningen var att de garanterades religiösa rättigheter under Saddam-tiden. Och bland alawiterna finns naturligtvis känslan av att man slåss med ryggen mot väggen.

¹ Se ”Assadregimen måste bort”, <http://socialistiskapartiet.se/2013/01/25/assadregimen-maste-bort/>

När det gäller de delar av armén som vänt regimen ryggen och formerat sig i Fria syriska armén (FSA) så kan man ju också säga att de bränt sina broar. Tillsammans med de borgerliga element som formerat sig på oppositionssidan ser de möjligheten att erövra hela makten utan kompromisser med Assadregimen. Men för att deras ekvation ska gå ihop krävs stöd utifrån – från Qatar, Saudiarabien och imperialismen.

I denna våldsspiral mals det syriska folket ner. Den typ av konfrontation (öppet krig) som nu rasar är inte den form som gynnar ett enande av alla förtryckta och utsugna syrier. Det är en form som gynnar sektaristisk splittring, krigsherreambitioner och utländska aktörer. Det finns naturligtvis sekulära vänsterkrafter i Syrien. Dessa är värda allt stöd. Men de har ingen chans om det nuvarande kriget fortsätter. En *vapenvila* är naturligtvis inte någon garanti för att anti-sektaristiska socialistiska krafter ska kunna ta ledningen i den politiska processen. Styrkeförhållandena är inte ens vid ett slut på skjutandet speciellt gynnsamma. Men utan ett slut på det nuvarande kriget är vänstern chanslös.

Syrien efter 2 års inbördeskrig

På morgonen fredagen den 25/1 i år rapporterade P1:s korrespondent Katja Magnusson från ett flyktingläger i Libanon där hon bl a intervjuade kristna flyktingar. Hon inledde sin rapport med orden:

”Kriget i Syrien fortsätter att skörda människoliv. Mer än 60 000 personer har dött sedan upproret startade. FN har flera gånger varnat för att konflikten blir allt mer sektaristisk ju längre den pågår. Olika etniska och religiösa grupper ställs nu mot varandra, för och emot den syriska regimen.”

Hon berättar om sektaristiskt våld, väpnade strider mellan FSA och kurder, hon redogör för en film från Human Right Watch som visar vandalisering av religiösa platser i norra Syrien, bl a plundring av kristna kyrkor och skövling av en shiamuslimsk böneplats.

Det finns många liknande rapporter, som visar att situationen i Syrien börjar bli alltmer ”sektaristisk”. Landet splittras upp i zoner baserade på etniska och religiösa grunder och minoriteter förföljs och drivs bort från sina hem.

De mänskliga offren för inbördeskriget börjar bli enorma. Siffrorna talar sitt tydliga språk. Av en befolkning på c:a 22 miljoner befinner sig c:a 600 000 i landsflykt (främst i Libanon, Jordanien och Turkiet) medan över 2 miljoner är internflyktingar inne i Syrien. Således är 10 % eller mer av befolkningen på flykt och antalet bara växer.

Syriska flyktingar i flyktinglägret Al Zaatri i Jordanien (25 februari 2013)

Levnadsförhållandena har försämrats drastiskt. Stora delar av landets infrastruktur är sönderslagen. Energi (elektricitet, bensin) och mat är bristvaror. Ekonomin har i stort sett slutat att fungera: Inflationen är mycket stor, inga investeringar görs längre, arbetslösheten är mycket hög och produktionen har på många ställen upphört helt. Transporter fungerar dåligt, vilket förvärrar försörjningen – risken för hungersnöd är stor. En stor del av bostadshusen och andra byggnader (såsom skollokaler) är förstörda, många har utsatts för plundring. Till det kommer att en del av miliserna (på alla sidor) fungerar närmast som gangsterligor, roffar åt sig och trakasserar vanligt folk.

Skadad skolbyggnad och resterna av en pickup i staden Homs, 7 mars 2013

Syrien håller på att brytas sönder samtidigt som misären breder ut sig.

Tyvärr kan vi heller inte se ett slut på detta. Assad-regimen vacklar, men håller fortfarande stången i kraft av sin armé som är välutbildad och välbeväpnad. Dess dagar är räknade, men det kan dröja länge innan den faller och under tiden fortsätter lidandet för Syriens folk.

Bland rebellerna tilltar motsättningarna. Vi har t ex på senaste tiden hört rapporter om en brytning mellan de salafistiska miliserna och FSA – hur djup den splittringen är får framtiden utvisa (det var inte länge sedan som FSA-ledningen protesterade mot terroriststämpeln av den jihadistiska Nusra-fronten).²

FSA är en heterogen samling som saknar enhetlig ledning, såväl politiskt som militärt. Under FSA:s paraply finns en brokig samling, även sådana som kan betecknas som ”krigsherrar” och gangsters, vilka utnyttjar situationen för egen vinning. Det rapporteras om utbredd korruptionen bland en del av dessa. Detta är fö ett mönster som ständigt återkommer under inbördeskrig, i synnerhet när den politiska ledningen och medvetenheten är svag (i en verkligt revolutionär armé görs stora ansträngningar att disciplinera de väpnade styrkorna och få dem att uppträda på ett sådant sätt att man vinner folkets förtroende).

De jihadistiska grupperna stärks (bland dem utmärker sig Nusra-fronten), bl a beroende på att de är bättre krigare, starkt ideologiskt motiverade och mer disciplinerade än många FSA-för-

² Se artikelsamlingen [Jihadister i Syrien](http://marxistarkiv.se/mellanostern/syrien/syrien-salafister_terroriststamplade.pdf) på marxistarkivet:

http://marxistarkiv.se/mellanostern/syrien/syrien-salafister_terroriststamplade.pdf

band. Detta gör att det inte är självklart att de förlorar på en brytning med FSA. Det kan faktiskt bli tvärtom, att de i kraft av att de är konsekventa, icke-korrupta och principfasta osv stärker sina ställningar bland den sunnimuslimska befolkningen, den muslimska riktning de tillhör (medan övriga minoriteter känner marken gunga under fötterna inför perspektiven av ett samhälle styrt av sharia-lagar m m).

Internationella aktörer

Assad-diktaturen har sin främsta allierade i det shiamuslimskt styrda Iran, medan rebellerna haft uppbackning från de sunnimuslimska staterna i regionen, Saudiarabien, Qatar och Turkiet. De senare har en naturlig allianspartner i det sunnimuslimska Muslimska brödraskapet, den traditionellt starkaste oppositionella rörelsen i Syrien.

Assad har hela tiden uppbackats av Ryssland och Kina, även om deras engagemang vacklat betänkligt under den senaste tiden.

Rebellsidan har å sin sida kunnat påräkna stöd från västmakterna, med USA i spetsen.

Att USA, Israel och EU är intresserade av att få bort Assad-regimen uppenbart – i grunden ligger kontrollen av oljan, men givetvis finns även politiska och militär-strategiska intressen med i bilden, man vill t ex isolera Iran och försvaga Hizbollah, samt mota tillbaka Ryssland och blockera kinesiskt inflytande. När det gäller EU så har särskilt Frankrike varit pådrivande och aktivt, och det gäller inte bara Syrien utan hela regionen (såsom tidigare i Libyen och nu senast i Mali), vilket bl a beror på att Frankrike traditionellt haft stora intressen i delar av Afrika och Mellanöstern (Syrien befann sig t ex under franskt kolonialstyre under åren 1920-1946).

Även i Rysslands och Kinas fall är oljan en viktig faktor. För Rysslands del spelar dessutom militära överväganden stor roll (man vill hålla USA och EU utanför närområdet i Mellanöstern i så stor utsträckning som möjligt). Ryssland och innan dess Sovjetunionen har historiskt haft avsevärt inflytande i regionen. Moskva hade särskilt på 1970-talet nära relationer med dåtidens ”progressiva” nationalistiska arabiska regimer (Egypten, Libyen, Irak, Syrien), men har efterhand trängts tillbaka och Syrien är egentligen den enda stat där Ryssland fortfarande har en ”allierad”. Ryssland har dock på senare tid uppvisat en vacklande hållning som bl a tagit sig uttryck i att man deklarerat att man vill hålla regelbunden kontakt med oppositionskoalitionen i Syrien.³

Viss tvehågsenhet har under de senaste månaderna även förmärkts bland de som stött rebellsidan.

USA:s terroriststämpling av Nusra-fronten är ett sådant tecken. Händelserna i Mali och Algeriet har spätt på tveksamheten vad gäller Syrien: Vad kommer Assads fall att medföra? Ytterligare en bas för Al Qaida-liknande internationell terrorism? Ökad instabilitet i hela regionen?

Vissa uttalanden från saudiarabiskt håll har uttryckt tveksamhet. Saudiska regimen vill förvisso se Assad störtad, men inte ha ett Syrien dominerat av radikala fundamentalistiska strömningar, ty även om man tillhör samma riktning inom islam (wahhabismen), så vet makthavarna i Riyadh att dessa strömningar är fientligt inställda till och utgör ett hot mot den egna regimen, som fundamentalisterna betraktar som korrupt. Eftersom jihadistiska grupper stärkt

³ I en artikel rubricerad ”Blodig månad krävde tusentals offer i Syrien” publicerad 5/2 rapporterar *Sydsvenskan*: ”Men i helgen satte sig både Irans utrikesminister Ali Akbar Salehei och hans ryske kollega Sergej Lavrov för första gången i direkta samtal med den syriska oppositionsledaren Moaz al-Khatib. Mötena ägde rum i München och ses av många som små men betydelsefulla framsteg.” Se även artiklarna nämnda i följande not.

sin ställning i Syrien är det inte särskilt förvånande att det har kommit signaler från Saudi-arabien som tyder på att man skulle vilja ha en förhandlingslösning.⁴

Även Qatar har exponerat viss ambivalens, fast inte lika tydligt som Saudiarabien.⁵

Av de stater som stött upproret är Turkiet (med landgräns mot Syrien) den stat som varit mest engagerad i praktiken, bl a genom att på sitt territorium tillhandahålla skyddade reträttplatser för rebeller, sjukvård av skadade m m. Från det hållet har det dock (ännu) inte kommit någon indikation på att man skulle vara intresserad av förhandlingar.

Politisk linje i förhållande till upproret

Vi kan inte stå likgiltiga till vilken väg som upproret i Syrien tar. Tvärtom är det vår plikt att – med våra begränsade resurser – försöka påverka utvecklingen i progressiv riktning. Det betyder bl a att vi måste sträva efter att försöka finna och stödja de strömningar som står för en klassmässig politik, samt försöka upprätta förbindelser med sådana politiska strömningar i och utanför Syrien och även om möjligt föra en dialog med dessa.

Inne i Syrien bör den revolutionära vänstern tillämpa enhetsfronttaktik, d.v.s. i handling samverka med andra som deltar i upproret, men med upprätthållande av sitt politiska och organisatoriska oberoende gentemot borgerliga och reaktionära krafter. Man måste också bestämt ta avstånd från och bekämpa islamistisk fundamentalism, sekteristiskt våld m.m. och verka för tolerans och försoning mellan religiösa och etniska folkgrupper, inklusive de som av olika skäl, ofta av rädsla för vad som ska komma i stället, stött/stödjer den sittande regimen. Kan man åstadkomma detta så är det också ett effektivt sätt att bryta ned stödet för Assad-regimen. De sunnimuslimska fundamentalisterna är här det största problemet – folkmajoriteten i Syrien är sunnimuslimer, vilka länge känt sig förtryckta av Baath-regimen och som därför kan vara extra mottagliga för sekteristiska tendenser till förfång för upproret.

Det är viktigt att verka för bildandet av demokratiska massorganisationer som gör det möjligt för breda befolkningsgrupper att påverka och styra utvecklingen. Det finns redan sådana i form av de lokala samordningskommittéerna (LCC), vilka förtjänar ett närmare studium – eftersom det saknas någon stark sekulär politisk organisation så är dessa säkert heterogena och Muslimska brödrskapet har sannolikt ett stort inflytande i många av dem.

De sekulära socialistiska krafterna (om vars styrka vi vet väldigt lite) måste givetvis försöka formulera en alternativ politik till den som de borgerliga krafterna vill genomdriva efter Assad störtats. Till detta skulle vi, ihop med övriga sektioner i Fjärde internationalen, kunna bidra bl a genom att ta upp diskussioner med de syriska socialister som vi kommer i kontakt med.

I vår politiska tradition har vi länge haft principiella, på teori och praktisk erfarenhet grundade riktlinjer för hur vi ska förhålla oss till masskamp och till upprorsrörelser. De bör vi också försöka tillämpa när det gäller Syrien (och andra uppror i den delen av världen). Vår uppgift är främst politisk – militärt, ekonomiskt osv kan vi göra mycket litet, men med utgångspunkt från vårt politiska och ideologiska arv så kan vi ge viktiga bidrag – om vi agerar på rätt sätt.

⁴ Det faktum att Nationella koalitionen ledare Moaz al-Khatib vid toppkonferensen i München (se föreg. not) förklarade sig beredd att föra ”direkta diskussioner med företrädare för den syriska regimen” tyder på att även delar av oppositionen börjat överväga detta – SNC, som är en viktig part i koalitionen, protesterade dock mot uttalandet. Se Per Jönssons artikel ”Strimma av hopp i Syriens mörker”, publicerad på Utrikespolitiska institutet, <http://www.ui.se/blog/uibloggen/2013/2/4/strimma-av-hopp-i-syriens-morker.aspx>, samt Bo-Inge Anderssons rapport från 31/1, ”Tala med syriska regimen”, <http://www.svt.se/nyheter/varlden/gar-det-att-tala-med-al-assad>

⁵ Den Qatar-kontrollerade TV-kanalen Al Jazeera har t ex kommenterat positivt de refererade utspelen från Moaz al-Khatib – se t ex <http://www.aljazeera.com/news/middleeast/2013/02/201324141755692679.html> (från 4/2)

En central uppgift måste vara att försöka bidra till bygget av en revolutionär rörelse som är politiskt *oberoende* av borgerliga krafter och inte minst av regimerna i de omgivande staterna och av imperialismen. Detta utesluter inte att man inne i Syrien idkar praktiskt samarbete (aktionsenheter) med andra politiska partier eller grupperingar, fackföreningar osv för konkreta mål – tvärtom så är sådant mycket viktigt – men utan att uppge den revolutionära rörelsens oberoende (”marschera separat och slå till gemensamt” som bolsjevikerna sade). Vi kan inte på förhand säga nej till praktiska aktionsenheter med någon kraft i upprorets Syrien. Inte ens ”militärt” eller annat samarbete med salafister kan avböjas i princip – det beror på typ av aktion, m m. När det gäller fundamentalistiska islamister så måste man dock vara mycket restriktiv – de är strategiska dödsfiender.

”Enhetsfronter” med imperialistiska krafter är helt uteslutna. Däremot är det OK att ta emot vapen från vilket håll som helst – även imperialister – om det sker utan politiska eller andra eftergifter, ty det är centralt att hålla imperialisterna borta. Detta är dock ett besvärligt problem, eftersom när utländska makter lägger sig i, då gör de inte det av altruistiska skäl, utan för att värna om sina egna intressen, vilket inbegriper att motarbeta genuina revolutionära rörelser: De strävar efter att stärka de krafter som står dem närmast och som de kan påverka och helst knyta till sig. Att t ex Saudiarabien eller USA skulle ge vapenstöd till sekulära vänsterkrafter är givetvis helt uteslutet – om de ger stöd så är det till deras förbundna (vilket i Syriens fall nog främst betyder Muslimska brödrskapet). I praktiken betyder detta att vänsterkrafter som agerar fristående från borgerliga och islamistiska enheter inte kan påräkna vapenstöd utifrån, utan måste försöka finna sådana på plats (via desertörer från armén, vapenlager tillhörande armé och polis osv).

I ett uppror där den väpnade kampen spelar allt större roll, där blir tillgången till vapen alltmer betydelsefull, vilket gynnar de som förses vapen på bekostnad av de som inte får ett sådant stöd. När kampen alltmer utkämpas med vapen får också de politiska riktningar som är inriktade på massmobilisering svårare att göra sig gällande. Att de obehäpnade massorna tenderar till att förvandlas till åskådare under krigsförhållanden är mer eller mindre oundvikligt – frågan om att försöka få stopp på de väpnade striderna (vapenvila) bör ses i detta perspektiv. Sådana frågeställningar är det viktigt att den revolutionära vänstern tar itu med och försöker hitta strategiska och taktiska förhållningssätt till. Men det förutsätter givetvis att man inte blundar för eller bagatelliserar problemen.

Till en början var optimismen inom den internationella vänstern beträffande den arabiska revolutionen mycket stor. Man tyckte sig se en revolutionär process som dominerades av progressiva, sekulära rörelser där särskilt ungdomen spelade stor roll. Så var det också till en början. Men den följande utvecklingen i Tunisien och Egypten, där islamistiska strömningar kraftigt stärkt sin ställning, har visat att det inte var så enkelt. Bakslagen för upproren i Jemen och Bahrain – den senare med direkt militärt ingripande från Saudiarabien – bör heller inte förglömmas. De stridigheter mellan olika väpnade grupperingar – knutna till olika klaner, folkgrupper och religiösa riktningar – som förekommit i Libyen har lagt ytterligare sordin på optimismen.

I Syrien, där mångfalden folkgrupper, nationella minoriteter liksom religiösa riktningar är stor, finns massor med potentiella konflikter. Där finns t ex konkurrerande sunni- och shiamuslimer med internationella allierade: de förra kan räkna med stöd från Saudiarabien, Qatar och Turkiet, de senare från det shiamuslimskt styrda Iran. Där finns också en ganska stor kristen minoritet⁶, samt kurder, druser, ismailiter m fl minoriteter, liksom stort antal palestinier och flyktingar från Irak. Dessa förhållanden riskerar att leda till svåra sekteristiska,

⁶ Bland de kristna kyrkorna är den grekiskt-ortodoxa kyrkan störst, men det finns flera andra: syrisk-ortodoxa, armeniska apostoliska kyrkan m fl.

nationella och andra konflikter och har redan börjat göra det (alawiterna, den religiösa minoritet som Assad tillhör, ligger särskilt illa till, men även kurder, kristna och palestinier har hamnat i kläm). Problemen riskerar dessutom att internationaliseras, dvs spridas utanför Syrien, i synnerhet till Libanon, men även Jordanien, vilket också redan skett i viss utsträckning.

Problem som rör sektaristiskt våld, nationella motsättningar och liknande måste den revolutionära vänstern, såväl inne i Syrien och internationellt, ta på allvar. Det är utomordentligt viktigt att förhindra att motsättningarna mellan olika folkgrupper skärps och övergår i väpnade konflikter och motverka att fundamentalistiska islamistiska rörelser tar över.

Den övergripande målsättningen för den revolutionära vänstern måste vara att verka för en utveckling i progressiv, sekulär riktning där – förutom akuta problem med mat, husrum och arbete m m – kampen för demokratiska och mänskliga rättigheter (såsom jämställdhet mellan könen, religionsfrihet, organisations-, yttrande- och pressfrihet, rättigheter för nationella minoriteter inklusive rätt till självbestämmande för kurderna m m) med nödvändighet måste stå i centrum under den närmaste framtiden, men där också klasskampsperspektivet (d.v.s. sociala, ekonomiska etc. frågor och till dem knutna maktfrågor) bör inta en viktig roll och därmed också perspektivet på en socialistisk lösning hållas levande, även om de politiska och sociala förutsättningarna ännu inte är sådana att upproret på kort sikt kan växa över i en socialistisk revolution ("permanent revolution"). Det gäller helt enkelt (?) att närma sig problemen på ett marxistiskt sätt, att inta ett klasskampsperspektiv och försöka sprida detta.

Vår solidaritet och uppgifter

Vår solidaritet med de progressiva, sekulära vänsterkrafterna i Syrien måste vara *politisk* och bidra till att klargöra skillnaderna gentemot andra politiska riktningar. Det innebär att förhålla sig kritiskt inte bara gentemot jihadistiska grupper, utan även mot FSA och de politiska ledningarna, såsom *Syriens nationella råd* (SNC) och oppositionens paraplyorganisation, den *Nationella koalitionen av revolutions- och motståndsstyrkor* (bildad i november 2012), som domineras av Muslimska brödraskapet och diverse proimperialistiska borgerliga politiker (många av dem är f ö exilpolitiker som länge befunnit sig utomlands). Inga av dessa ledningar är av det slaget att vi kan förlita oss på dem – deras mål överensstämmer inte med våra och det bör vi heller inte förtiga. Vi har ingen anledning att fungera som deras försvarsadvokater. Tvärtom bör vi öppet framföra kritik när det finns fog för detta. Det behöver väl inte påpekas att det är viktigt att sådan kritik framförs i lämpliga former – vi bör vara inställda på att föra en dialog med progressiva strömningar, inte framstå som självgodas besserwissrar som delar ut pekpinnar. Dialog, liksom kritik, är också viktig för att bidra till knäsetta ett sunt och demokratiskt förhållningssätt till meningsskiljaktigheter – man ska kunna diskutera även om det råder stora åsiktsskillnader, vilket är oundvikligt under ett uppror som är så komplext och blodigt som det i Syrien och då känslorna lätt tar över förnuftet.

I detta sammanhang bör sägas några ord om publiceringen av det s k Doha-protokollet på Marxistarkivet.⁷ Vissa kamrater har protesterat mot detta. Vi förstår inte en sådan attityd. Vi har ingen anledning att undanhålla sådana uppgifter. Protokollet har fått stor internationell spridning och om det är en förfalskning (vilket mycket väl kan vara fallet – den möjligheten betonas i den artikel som finns på marxistarkivet), så borde väl de "anklagade" dvs SNC och Nationella koalitionen protestera och klargöra sina verkliga ståndpunkter i de aktuella frågor-

⁷ Se [Dohaprotokollet – Opposition drar upp riktlinjer för Syrien efter Assad](http://marxistarkiv.se/mellanostern/syrien/dohaprotokollet.pdf) (på marxistarkivet): <http://marxistarkiv.se/mellanostern/syrien/dohaprotokollet.pdf>

na. De har de inte gjort. Varför? Det är väl i alla fall inte *vår* uppgift att kratsa kastanjerna ur elden åt dem?

Överhuvudtaget bör vi inte påta oss en censurroll och förtiga eller försöka bortförklara saker som är problematiska. Tvärtom bör vi sträva efter att dra fram sådant i ljuset – att ställa ett problem är första förutsättningen för att det skall kunna lösas. Dessutom kan och bör vi kunna diskutera problem som rör propaganda, desinformation, överdrifter osv och som alltid förekommer i krig och i synnerhet i inbördeskrig, vilket också betyder att vi bör vara försiktiga och avstå från att okritiskt sprida uppgifter som är osäkra (det är i sådana fall bättre att redogöra för de olika versioner som föreligger).

Vi är en liten organisation med små resurser till förfogande. Däremot besitter vi ett unikt och värdefullt politiskt arv som vi bör bygga vidare på och dela med oss av – och på så sätt kan vi göra skillnad. Vi bör främst se vår roll som *politisk* där huvudinriktningen är att främja vänsterkrafter enligt de riktlinjer som vi skissat ovan, vilket också bör genomsyra vår press och olika initiativ. Vi bör alltså inte se oss som eller agera som en solidaritetsfront eller solidaritetskommitté till stöd för upproret, sådant arbete bör skötas vid sidan av SP, men gärna med deltagande av SP:are – i dess publikationer och propaganda måste man givetvis ta andra hänsyn än de som gäller för en politisk organisation som SP.

Till detta kan läggas att SP (och *Intis*) borde lägga huvudvikten vid sådant som inte den vanliga pressen och TV/radio tar upp: Vänstern inne i Syrien⁸, kritisk granskning av SNC och Nationella koalitionen (sammansättning, politiska mål osv), beskrivningar av LCC (hur de ser ut och arbetar i praktiken, de problem som de ställs inför m m), bakgrunden till upproret (dvs en historik från Baath-partiets maktövertagande till idag, ekonomi, politik, sociala, etniska och religiösa förhållanden osv. t ex via artikelserie eller större artikel i RR), FSA:s uppbyggnad, ledning och sammansättning ...

När det gäller vissa aspekter av förhållandena i Syrien är våra kunskaper små eller i det närmaste obefintliga. Detta gäller t ex arbetarrörelsen. Vi borde följaktligen tackla den frågan, dvs införskaffa uppgifter om arbetarpartier med proletär förankring, den fackliga organiseringen (det har funnits en statligt styrd fackförening – vad spelar den för roll idag?) m m.

I detta sammanhang vill vi även fästa uppmärksamhet på Fjärde internationalens roll och särskilt dess press och Internet-närvaro: Rapportering och debatt om Syrien har varit mycket sparsam, i stort sett frånvarande. Mycket litet har publicerats i *International Viewpoint*. Inte ens G Achcar har skrivit något att tala om (enbart 2 artiklar under förra året). Detta tyder på att det finns motsättningar om frågan, något som gör debatt och analys ännu angelägnare. Vi bör därför puffa på för att få upp Syrien på dagordningen – med debattinlägg, dokument osv. De flesta av de punkter som nämnts ovan borde FI medverka till att sprida kunskap om.

Lästips

Upproret i Syrien har stötts och blötts länge och väl och det finns massor med aspekter som inte berörts ovan. Därför följer här ett urval med dokument och andra texter som kompletterar framställningen. Nästan alla finns på marxistarkivet. De hittas enklast genom att välja

⁸ I sin bok *Drömmen om Damaskus* behandlar Aron Lund (s. 202 ff) Kommunistiska arbetsspartiet (eller arbetarpartiet). Detta vänsterparti är intressant bl a därför att det varken var knutet till Moskva eller Peking. Dessutom befinner sig en av dess f d ledare, författaren/poeten Faraj Bayrakdar i Sverige. *Internationalen* har redan refererat ett möte med honom (november 2012), där även hans politiska bakgrund nämndes. Det skulle vara intressant (och lärorikt) att intervjua honom (eller kanske ännu bättre att få honom att skriva artiklar) om olika aspekter av Syrien, med tyngdpunkt på vänsterkrafterna och deras historia, förankring m m, men även om det övriga politiska spekrat, inklusive islamistiska strömningar. Det skulle också vara intressant att få veta mer om vad Kommunistiska arbetsspartiet stod/står för och den repression som det utsattes för.

Aktuella frågor från startsidan och bläddra nedåt – de flesta finns i underavdelningen Syrien – eller söka (om du inte tittar på denna text på datorn, för då kan du klicka på de blå länkarna).

Debatt

Martin Fahlgren, Peter Widén m fl: [Syrien – kommenterad artikelsamling](#). Artikelsamlingen innehåller texter från enskilda SP-are, Arbetarmakt och RS. Sedan dess har RS via tidningen *Offensiv* (31/1) publicerat en artikel med rubriken ”Ned med tyrannerna av alla färger”, <http://offensiv.socialisterna.org/sv/1035/internationellt/9096/>, som bl a besvarar K&Å:s kritik mot dem i Syrienfrågan. Även *Avanti!* (knutet till International Marxist Tendency) presenterat sin syn, ”Syrien – reaktionärer på båda sidor”: <http://www.marxist.se/syrien-reaktionarer-pa-bada-sidor>. OBS dessa 2 texter finns *ej* på marxistarkivet.

Artiklar (nyaste först)

Tariq Ali: [Upproret i Syrien](#) (september 2012):

Gilbert Achcar: [Syrien: ”Bygga ett folkligt motståndsnät kring ett program för demokrati”](#) (25 aug. 2012)

Cihan Tugal: [Demokratiska Janitsjarer?](#) – om Turkiets roll under den arabiska våren och i Mellanöstern (augusti 2012)

Ghayath Naisse: [Revolutionen i Syrien](#) (artiklar från sept. och okt. 2011)

Dokument och analyser (nyaste först)

[Syrien, ”en ekonomi som ligger på dropp”](#) (intervju med Syrien-specialist från 28/1 2013)

[Syrien: ”Om det är kaos som leder till Bachars fall, kommer det att innebära kaos efteråt också”](#) (intervju med avhoppad syrisk general från 26/1 2013)

[Syrien: Grundande av Revolutionära vänsterns avdelning i Dera](#) (december 2012)

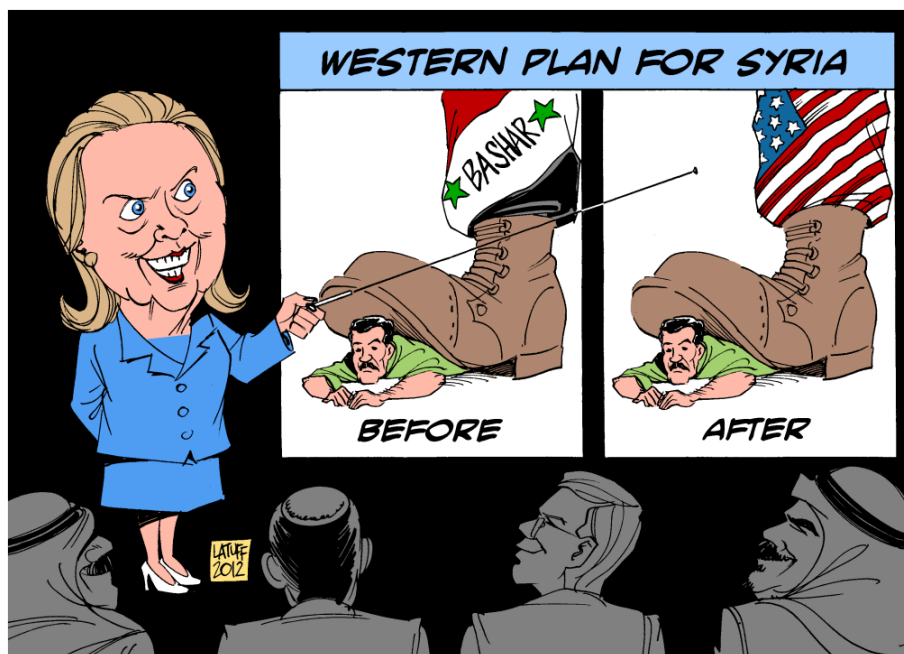
[Intervjuer med syriska marxister](#) (från 2004)

Om islamism m m (nyaste först)

Gilbert Achcar: [Marxister och religionen – igår och idag](#) (2004)

Chris Harman: [Profeten och proletariatet](#) (1994)

Gilbert Achcar: [Elva teser om den uppvaknande islamistiska fundamentalismen](#) (1981)

Västs planer för Syrien